

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 974: Ngã Và Pháp đều Không. Không Có Tướng Ngã, Không Có Tướng Pháp, Cũng Không Có Tướng Phi Pháp

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 083)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Ngã pháp đều không. Vô ngã tướng, vô pháp tướng, diệt vô phi pháp tướng. Ly nhất thiết chư tướng, tức danh chư Phật hĩ.】

(Tạm dịch: Ngã và Pháp đều không. Không có tướng ngã, không có tướng pháp, cũng không có tướng phi pháp. Là tất cả các tướng, thì gọi là chư Phật.)

Tất cả các tướng đều đã lìa bỏ, không có cách nào để xưng hô được cảnh giới ấy, vạn bất đắc dĩ mới giả lập một danh từ, gọi đó là “chư Phật”. Đã thành Phật thì là Phật rồi, tại sao lại gọi là chư Phật? Chư vị phải hiểu rằng, tuy là ly tướng ly niệm, nhưng công phu ly tướng ly niệm lại không đồng đều; tuy nhiên cần phải biết, thấy đều là ly tướng ly niệm thì không sai, nhưng công phu bên trong lại khác nhau, cho nên mới có sự sai biệt cao thấp. Đây chính là Bốn mươi một vị Pháp thân Đại sĩ mà trong “Kinh Hoa Nghiêm” đã giảng, vì sao lại có bốn mươi một thứ lớp? Bốn mươi một vị này thấy đều là ly tướng ly niệm, tâm cảnh song vong (tâm và cảnh đều dứt bật), bởi vì công phu cạn sâu không giống nhau, nên mới phân chia thành Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi Hướng, Thập Địa, Đẳng Giác, Diệu Giác; đó là dựa trên công phu của các ngài mà phân ra. Cách phân chia này, chư vị nhất định phải hiểu rõ, là chư Phật vì chúng ta mà phân chia, là đối với chúng ta mà giảng như vậy. Còn đối với những vị Pháp thân Đại sĩ kia, người ta đã ly tướng ly niệm rồi, làm gì còn có Thập Trụ, Thập Hạnh, Thập Hồi Hướng nào nữa? Hoàn toàn không có những thứ này. Nếu Phật gặp quý vị, tuyệt đối Ngài sẽ không nói: “Ông là phàm phu, ta là Phật!”. Nếu Ngài khởi lên cái ý niệm này, thì Ngài lại là phàm phu rồi. Vì sao vậy? Vì Ngài vẫn còn khởi niệm, Ngài vẫn còn chấp tướng; đấng này thì Ngài hoàn toàn không còn nữa. Cho nên, chư Phật nhìn thấy thấy cả chúng sanh đều là Phật, tâm của Ngài là thanh tịnh, là bình đẳng, quyết định không có một ý niệm phân

biệt nào. Thế nên nói các thứ lớp của Bồ Tát, đây là tùy thuận theo chúng sanh mà nói. Phía trước đã giảng, Phật y theo Nhị Đế để thuyết pháp, đây chính là y theo Tục Đế mà nói, thế nên mới có sự sai biệt về thứ bậc này.

Cùng một đạo lý như vậy, điều này chúng ta không thể không biết, nếu không biết thì sẽ nảy sinh ra rất nhiều hiểu lầm. Người niệm Phật vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, sợ phẩm vị của mình rất thấp, nghe nói Hạ hạ phẩm vãng sanh phải mất mười hai đại kiếp mới được hoa nở thấy Phật, cho rằng như vậy là quá dài lâu. Thường hay có người đến hỏi tôi, điều này là thật hay giả? Đây đều là do không hiểu được nguyên lý “bất nhất bất dị” (không một không khác), nên mới tồn tại nhiều vọng tưởng, phân biệt và chấp trước đến thế. Quý vị nếu hiềm thời gian quá dài, thì quý vị hãy chân thật nỗ lực, có sao cứ phải chịu Hạ phẩm hạ sanh, quý vị Thượng phẩm thượng sanh chẳng phải là tốt hơn sao? Hãy dụng công nhiều hơn, đừng khởi vọng tưởng nữa. Thực ra, những người hỏi câu này, tuy ngày ngày đều tụng “Kinh Vô Lượng Thọ”, nhưng lại chưa hiểu thấu ý nghĩa của “Kinh Vô Lượng Thọ”. Trong kinh đã giảng cho quý vị rất rõ ràng, thế giới Tây Phương là thế giới bình đẳng. Bất kể phẩm vị của quý vị cao hay thấp, hễ đến được bên đó thì thấy đều là A Duy Việt Trí Bồ Tát, đó là do Phật lực gia trì, là pháp giới bình đẳng. Vậy tại sao “Quán Kinh” lại giảng như vậy? “Quán Kinh” không luận bàn đến sự gia trì, không đề cập đến Phật lực gia trì, mà nói đến việc quý vị tự mình niệm Phật vãng sanh, thì công phu sẽ y như phẩm vị đó. Nhưng khi đến được nơi đó, nương nhờ Phật lực vừa gia trì liền được nâng lên, tất cả mọi người thấy đều bình đẳng. Cho nên Tịnh Độ Tam Kinh phải được hợp lại cùng xem, thì mới có thể thấu suốt được sự viên mãn, mới thấu hiểu được cứu cánh, đem hết thấy những nghi hoặc, chướng ngại của quý vị phá trừ triệt để. Chúng ta niệm Phật, tâm cũng nhờ đó mà an định vững vàng, không còn tồn tại sự hoài nghi, chẳng còn rong ruổi theo vọng tưởng nữa.